

bec a nelze ze stanov dovoditi, že schválení toho není potřebí pro domky bez řečené podpory, jak míní žalující strana v dovolání. Tvrzení dovolání o tom, z jakého důvodu bylo do stanov pojata ustanovení o schvalování nájemného ministerstvem, musí zůstat jako nedovolená novota bez povšimnutí (§ 504 c. ř. s.). Přes to však nelze ustanovení § 21 stanov vykládati tak, že každé nájemné žalující stranou požadované nebo jeho změna musí býti nutně schváleny ministerstvem sociální péče. Ustanovení to jest vykládati podle úmyslu stran a jak toho žádá obyčej poctivého obchodu (§ 914 obč. zák.). Při tomto výkladu však nelze požadavek schválení nájemného ministerstvem uznati všeobecně platným. Při slovném výkladu § 21 stanov by žalující společenstvo nemohlo požadovati nájemné, kdyby ministerstvo sociální péče odepřelo nájemné vůbec schváliti. Nelze důvodně souditi, že to by bylo úmyslem stran; úmysl ten nesl se zřejmě k tomu, by se společenstvu dostalo nájemné v každém případě. Proto potřebu schválení jest nutně omeziti na případy, kde ministerstvo sociální péče jest ke schválení tomu povoláno. Ani zákonné předpisy o stavebním ruchu nepředepisují přímo, že ministerstvo má nájemné schvalovati, poskytují však ministerstvu, převzal-li stát podle oněch předpisů záruku, aby si schvalování činží v domech se státní zárukou vyhradilo. Podkladem pro takové opatření jsou zvláště ustanovení § 14 odst. (2), § 35 odst. (3), § 36 odst. (4), § 40 odst. (1) a (2) a § 47 čís. 8 a 9 vládního nařízení ze dne 12. května 1927 čís. 57 sb. z. a n. platného v době, kdy zůstavitel počal domek obývati, a podobná ustanovení dalších prováděcích vládních nařízení k zákonům o stavebním ruchu počínajíc rokem 1928. Předpisy tyto v souzeném případě ovšem nepřicházejí v úvahu, poněvadž nejde o domek postavený se státní zárukou. Není však vyloučeno, by si ministerstvo přes to schvalování činže nevyhradilo z jiného důvodu, zvláště pro obecnou prospěšnost žalující strany. Vyhradilo-li si ministerstvo v souzeném případě schválení, bylo by ho podle § 21 stanov ke stanovení činže potřebí a pro nedostatek schválení nenastala by dosud splatnost nájemného a nebylo by v jeho neplacení shledávati neplnění povinností ze smlouvy nájemní a výpověď z tohoto důvodu byla by předčasnou. Pro právní stanovisko dovolacího soudu jest třeba zjištění, zda si ministerstvo sociální péče v souzeném případě schválení nájemného z jakéhokoliv důvodu nevyhradilo nebo snad na žádost žalovaného družstva se ho nepodjalo. Zjištění toto dovolacímu soudu schází, a je potřebí zjištění to doplniti v uvedeném směru.

Čís. 12818.

Prohlášení politického úřadu po rozumu § 15 ex ř. o tom, na které majetkové předměty veřejně prospěšné instituce nelze vésti exekuci bez poškození veřejných zájmů, víže exekučního soudce a nepodléhá soudnímu přezkoumání.

Soud byl povinen, aby si vyžádal konečné jasné vyjádření politického úřadu, měl-li od něho dvě vyjádření navzájem si odporující.

(Rozh. ze dne 16. září 1933, R II 287/33).

V exekuci na movitosti proti spolku »Ochotnicza straż pożarna« navrhl spolek, by byla exekuce ohledně položek 1 a 2 zájemného protokolu zastavena. Soud první stolice návrhu vyhověl, rekursní soud návrh zamítl. Důvody: Exekuční soud zastavil exekuci z důvodu, že povinná strana potřebuje zabavených věcí k výkonu všeobecně užitečné činnosti. S tímto názorem nelze však souhlasit, ježto podle § 15 ex. ř., § 7 nař. ze dne 6. května 1897 čís. 153 ř. zák. určuje okresní úřad věci, jichž bez újmy obecně prospěšné činnosti lze použít k uspokojení vymáhajícího věřitele. Okresní úřad sdělil přípisem ze dne 18. března 1933, že zabavených věcí není k činnosti žalované zapotřebí, a je proto soud podle § 15 ex. ř. tímto prohlášením vázán, takže k zastavení exekuce není důvodu (§ 39 čís. 4 ex. ř.). K tomu se ještě podotýká, že nebyla dosud podána zpráva okresního úřadu, že žalovaný spolek je obecně prospěšným ústavem.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

I když je dodatečně předloženým potvrzením policejního úřadu v M. osvědčeno, že žalovaná jest organizací veřejně prospěšnou, nemůže přece míti dovolací rekurs úspěch. Neboť prohlášení politického úřadu po rozumu § 15 ex. ř. a §§ 5—7 min. nař. ze dne 6. května 1897 čís. 153 ř. zák. o tom, na které majetkové předměty veřejně prospěšné instituce nelze vésti exekuci bez poškození veřejných zájmů, víže exekučního soudce a nepodléhá soudnímu přezkoumání. To vyplývá z toho, že se v té příčině jedná jen o hlediska veřejnoprávní, a plyne to z doslovu posledního odstavce § 15 ex. ř. V souzeném případě jest rozhodným poslední prohlášení okresního úřadu v F. ze dne 30. dubna 1933, jímž ve shodě s prohlášením ze dne 28. března 1933 bylo soudu sděleno, že z důvodů veřejných zájmů není námitek proti provedení exekuce, o niž jde. Nepodala-li povinná strana proti tomuto prohlášení odvolání u správního úřadu podle § 3 odst. (2) resp. § 6 odst. (4) cit. min. nař., marně se nyní dožaduje nápravy u soudů. Neprávem vytýká dále dovolací rekurs, že řízení rekursního soudu bylo prý vadné, poněvadž prý rekursní soud neměl vzít zřetel na prohlášení ze dne 20. dubna 1933, vyžádané prý prvním soudem nesprávně proti předpisům §§ 7 a 6 cit. min. nař., a že prý ono prohlášení bylo politickým úřadem vydáno proti předpisům § 6 odst. (3) cit. min. nař. bez slyšení účastněných. Soud byl nejen oprávněn, nýbrž povinen, aby si vyžádal konečné jasné vyjádření politického úřadu, když měl od něho dvě vyjádření, jež si navzájem odporovala a tudíž obě vedle sebe nemohla obstáti. Jakým způsobem si politický úřad při podávání svého prohlášení počínal a zda šetřil předpisů § 6, 7 cit. min. nař., vymyká se přezkoumání soudnímu.

Čís. 12819.

Exekuci nelze podle § 39 čís. 8 ex. ř. zastavit, přesahuje-li výtěžek náklady na exekuci, byť nedostačoval k tomu, by z něho byly uhrazeny